

диш. Дал ѝ каквото ѝ дал и отишъл на Чернув рът. Там стоял още един месец. Като оздравял напълно казал:

- Дядо Жеко, ша ми дадеш момчето си да идем с него на Ушите, на канарата, да видим другарите ми накъде са тръгнали.

Преди туй на няколко пъти Хаджията придумвал дяда Жека да му даде татя да му стане другар, хайдутин, ама дядо ми не го пушал, че нямало кой да пасе овцете.

И сега се помолил Хаджи Димитра да не прави таз работа- да върне момчето му.

Хаджията обещал.

Тръгнали те с баща ми. Отишли до канарата на Ушите. Там Хаджията видял иширета дръпнат нагоре. Туй значело, другарите му са веки заминали- тъй са условили с четата. Като видял чертата дръпната нагоре Хаджи Димитър рекъл:

- Туй ша ни ѝ веки виждането, Митьо! Аз тръгвам, пък дали ша са върна жив, кой знай! Дай да са простим!

Със сълзи на очите Хаджи Димитър прегърнал татя и са простил с него. Веки не са видяли. Отсетне се чуло, че го убили на Бузлуджа.

104. ЧЕТАТА НА ХАДЖИ ДИМИТЪР

Четата на Хаджи Димитър е действала наоколо. Те си имали конак в един Халтъка- ятак им бил. Сега на Никулден обезателно трябва да има риба. Моят дядо е от Бебривата. Беброво е друго, Бебрива е друго. Бебрива е село голямо близо до Елена. Дошъл тука и бил много способно момче и отворил дюкян. И някой Панайот от Сливен му носи стока с катъри. За Никулден идва с катъри с два големи коша- носи му риба. На Муфталар кюпрю /има една чешмичка/ и там го спира караул. Поглежда тъй нагоре- един голям огън гори горе наоколо. Закарват го при него. Единият от войводата са обръща гърбом. Той бил Хаджи Димитър /те били комшии със него/. Да не го познай.

- Къде отиваш?

- Аз, рекъл, нося стока на момчето Кара Стоян, има дюкян. - Ми ши можеш ли да ни поддържаш?

- Ми ши можеш, той много такъв, балканджия от Еленско. - Ами да спим у тях? Колко годишен е?- рекъл.

- Осемнайсе годишен.

- А - а, рекъл, два шамара да му цапнат и ша ни изкажи. Някой по такъв човек!

- Ами, рекъл, Халтъка. Той е много приятел, приказва ми винаги за тебе.